

рихъ Бога, утѣшихся и успокоихся. Видите, дѣца мои, колко е милостивъ Богъ нашъ, и колко ны обыча. И още когато му ся помолихъ, ако мя не бѣ избавилъ отъ болестъ-тѣ и отъ сиромашіѣ-тѣ, оттова не щяхъ да ся сумнѣвамъ за благодѣ-тѣ Му, а напротивъ щяхъ да заключѣ, че ми е за ползѣ да останѣ болень и сиромахъ, и тая мысль бы мя утѣшила.

Трѣбва да знаете, дѣца мои, че много пѣти е подобръ за насъ да сме на мало время несчастни. Колцина быхѣ станѣли злодѣи, ако имъ бы было позволено да живѣютъ всякога благополучно и раскошно! Отъ благополучіе-то много пѣти ся ражда гърдостъ, а несчастны-ты обстоятелства призивать ны да дойдемъ пакъ въ себе и въ свои-ты длѣжно-сти. И самъ азъ, любезни мои, не щяхъ да сжмъ сега толкова добръ, ако не бѣхъ претръпѣлъ много неудоволствія, а особенно въ млада-ты си години. Но отъ какъ съ чясты опыты забѣлѣжихъ, че по-много-то падахъ въ несчастіе, когато направехъ нѣкожъ лошѣ работѣ; дай да видѣ, рекохъ, да ли щѣ сполучѣ, ако правѣ всякога работы добры, и отъ тогава никога не претеглихъ истинно несчастіе.

Па не думамъ, че отъ тогава не ми ся случихѣ много неприятности, но гы претръпѣхъ съ помалкѣ мѣкѣ, нежели понапрѣдни-ты, и забѣлѣжихъ дори до край, че бѣды, които ми ся случихѣ не отъ моѣ погрѣшкѣ, сетнѣ излазяхѣ всякога за добро-то ми.